

ע"פ 9687/10 - מדינת ישראל נגד עלי עסלה,

בית המשפט המחוזי בחיפה

25 אוקטובר 2018

עפ"ת 18-10-9687 מדינת ישראל נ' עסלה

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

abhängigם אליקים, סגן נשיא

ערן קוטון

המערערת

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילתית מחוז חיפה

נגד

המשיב

علي عسلا,
עו"כ עזרא אסדי, עו"ד גב' תמי אולמן,

עו"ד יעקב שלומוביץ, עו"ד גב' שחר אולמן

פסק דין

רקע דין:

בפנינו ערעור המआשימה על גזר דין של בית משפט השלום לטעבורה בעכו (להלן: "בית משפט קמאר") שניית בגדיר פל"א 17-12-12805 ביום 18.6.9.18. ביום 18.4.10.18 הוגש הערעור.

ערעור מסוג זה נדון, בהתאם להוראות החוק, בפני שופט דין יחיד. ביום הגשת הערעור ניתנה החלטה בבקשת לעיכוב ביצוע רכיבים מגזר הדין ע"י השופט ע. קוטון שנקבע לדון בערעור. ביום 18.7.10.18 ניתנה החלטה נוספת נספה ע"י השופט שענינה קביעת דין מקדמי. בהמשך לאותו יום, בשים לב להשלכות אפשריות של כל החלטה שתינתן בערעור זה, הוחלט נשיא בית המשפט, בתוקף סמכותו בהתאם להוראות סעיף 37(א)(3) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד - 1984, כי הדיון בערעור ישמע בפניו הרכב.

ביום 18.10.18 שמענו את טיעוני ב"כ הצדדים. ביום 18.10.18 ניתנה ההחלטה בה הורנו לממונה על עבודות השירות להגיש לבית המשפט חוות דעת בגין אפשרות שיבוצו של המשיב בעבודות שירות, זאת ככל שנש考ל לקבל את הערעור ולגזר עליו עונש של מאסר. בהחלטה הוספנו כי ככל שניתן חוות דעת ממונה עבודות שירות לעייננו מוקדם וככל שניתן, ועד לא יותר מיום רביעי, 18.10.24 בשעות הבוקר, יוכל כל צד להתייחס בכתב להמלצות הממונה על עבודות השירות.

ביום 18.10.22 הגיעו ב"כ המערערת מסמך הנושא כותרת "הודעת הבירה מטעם המדינה" שענינו בהברות בעניין

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

אופן טיעון המדינה בסוגית הטלת הקلون בבית משפט קמא, הבהרות בمعנה לשאלות ותහיות שהעלתה בית המשפט במסגרת שמיעת טיעוני הצדדים בדין מיום 15.10.2018. ניתנה החלטה המතירה לב"כ המשיב להגיב להודעה וביום 18.10.2018 הוגשה תגובה בה נטען כי על בית המשפט להתעלם מהודעתה ההבהרת. כפי שיווהר בהמשך, לא ראיינו בהודעת ההבהרת נתון שיש בו כדי להשפיע על עמדתנו בערעור.

בכל הנוגע לחוות דעת הממונה על עבודות השירות - בית המשפט קיבל חוות דעת לפיה ניתן יהיה להעסיק את המשיב בעבודות שירות, ככל שכך יגזר. בהחלטה מיום 18.10.2018 ניתנה הזדמנות לכל צד להעלות טענות בכתב בתיחيص להמלצת הממונה על עבודות השירות. לא הוגשה ע"י מי מהצדדים כל התיחיסות להמלצת הממונה על עבודות שירות. הן המערערת והן המשיב וייתר על זכותם לטעון.

לאחר שסקרנו את השתלשלות הדיון, להלן תפורט הכרעתנו בחלוקת שבין הצדדים:

השופט ערן קוטון:

כתב האישום:

לפני בית משפט קמא הונח כתוב אישום בו יוחסו לממשיב עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונוהגה ללא ביטוח, לפי סעיפים 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ו-2(א) לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

לפי כתוב האישום, ביום 17.12.2017 בשעה 07:30 או בסמוך, נהג המשיב ברכב פרטי ביישוב מגוריו בסמוך לקופת חולים, לאחר שהוא לן בנוכחותו שהוא פסול מלנהוג למשך שמנה עשר חודשים, והוא אף הפקיד את רישיונו, במסגרת תיק פל"א 17-5839 (להלן: "התיק הראשון"), בבית משפט השלום לתעבורה באילת, זאת ביום 17.10.2017.

בעת נהיגתו נהג המשיב ללא תעודה ביטוח בת תוקף המכסה את נהיגתו.

ההילך בבית משפט קמא:

המשיב הודה במילויו לו בבית משפט קמא והופנה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקير.

שירות המבחןפגש במשיב ועמד על נסיבותיו האישיות כמו גם על תפקידו ותקודמו, הודאותו, חרטותו ונטילת האחראיות, ועל מכתבי המלצה שונים שהובאו לעיננו. בסיום תסקירו המליץ שירות המבחן להאריך מסר מותנה שהיא תלוי ועומדת כנגד המשיב ולהטייל עלייו צו של"צ שיבוצע בפיקוח שירות המבחן, לצד קנס בסכום גבוה.

בטיעונית לעונש בקשה המערערת לדוחות את המלצות שירות המבחן ולהחמיר עם המשיב כך שיופעל מסר מותנה שהוטל עליו בתיק הראשון, ויטל עונש מסר בפועל במצבבר לעונש המסר המותנה שיופעל. כן בקשה להשית על המשיב עונש מסר בפועל במתחם עונישה שבין שלושה לחמשה-עשר חודשים ופסילה ממושכת תוך הפעלת פסילה על תנאי שנגזרה בתיק הראשון, לצד מסר מותנה לתקופה ארוכה, פסילה מותנית לתקופה ארוכה, קנס ממשמעותי

והתחייבות.

בנוסף, ביקשה המערערת לקבוע כי יש בمعنى המשיב קلون מפאת היומו נבחר ציבור ונוכח הנסיבות החמורות המאפיינות את העבירות שביצע לצד הרשעותיו בעבירות תעבורה קודמות.

מנגד ביקש ב"כ המשיב לקבל את המלצה שירות המבחן, לתת משקל משמעותי להודאת המשיב במוחס לו ולנטילת האחירות, להעדרן של הרשותות קודמות בתחום הפלילי ולהתיישנות של מרבית עבירות התעבורה שנרשמו לחובת המשיב. ב"כ המשיב ביקש לתת משקל ממשי לנסיבותו האישיות של המשיב, לתרומתו הרבה ל��ילה ולישוב מגורי, לעיסוקו כראש הרשות המקומית אשר הביא לשגשוגה ופריחתה. ב"כ המשיב הדגיש את הבעת החורתה ונטילת האחירות, את תרומת המשיב לחברה נבחר ציבור כiom ובעובdotו כמורה בעבר.

ב"כ המשיב טען שיש להימנע מהטלת קلون שכן לא מדובר בניגזה חוזרת בזמן פסילה אלא בעבירה ראשונה. כן ביקש לאפשר למשיב להמשיך ולתרום ליישוב מגורי.

לאחר הדיון הוסיף ב"כ המשיב בכתב על טיעונו שנטענו על-פה, ולאחר הדברים הללו התקיים בבית משפט קמא דין נוסף. בדיון הנוסף נשמעו עדי אופי רבים, אנשי חינוך, ממשל וחברה, לרבות חברי הכנסת, וכן רעייתו של המשיב. עדי האופי השונים דיברו בשבחו של המשיב, סיפרו על אופיו ונסיבותיו, והוסיפו והבהירו כי עסקין באדם אשר החוק הוא נורוגלי.

גזר דיןו של בית משפט קמא:

ביום 6.9.18 גזר בית משפט קמא את דיןו של המשיב.

בגזר הדין ציין בית משפט קמא כי "הכל הוא שעונש מוותנה יש להפעיל במקרה של עבירה חוזרת, כאשר הימנעות מהפעלתו הינה חריג ויש צורך בטעם מיוחד במיוחד להורות כך". נקבע כי "ישנם שלושה תנאים חולופים להארכת מאסר על תנאי, עת הרלבנטי לעניינו הוא - אם הנאשם שינה דרכיו והשתקם ממועד ביצוע העבירה והשתת עונש המאסר בפועל תגרום לו נזק ממשי ואף עלולה לפגום בשיקומו [...]. שיקול הדעת הנitin לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מוותנה מתמקד במצבם שבהם מוצדק לתת לנԱשם הזדמנות נוספת לחזור בדרך היר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפויה כיvr יהיה [...]."

לאחר לבטים קשים, תוך שຄלול הנתונים שלפניו, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי יש "להעניק לנואשם, הזדמנות נוספת לצאת מהמסלול עליו עלו חייו, להאריך את המאסר מוותנה התלויה כנגדו ולהוקיר את האינטרסים החינוכי-שיקומי".

בית משפט קמא מנה בין טעמיו את הבעת החורתה, את נטילת האחירות, ואת ההודהה בהזדמנות הראשונה, תוך חיסכון

בזמן שיפוטי. עוד ציין כי המשיב "הביע צער, אכזבה ובושה בגין מעשיו. לטענתו, ביצע את העבירה על רקע רצונו להגיע לkopfat חלים בשל מצבו הבריאותי הקשה באותו יום". משכך ניתן לראות במעשוו "אילוץ הומניטרי ולא כהרגל מגונה אותו אימץ לעצמו".

מעבר לכך, ניכר היה כי המשיב מבין את השלכות מעשוו בפרט בהיותו נבחר ציבור ואיש חינוך בהשכלתו ואת רף הצפיפות הגבוה ממנו. עוד ציין כי המשיב נעדר הרשותות קודמות בתחום הפלילי - 14 מהרשעות בתחום התעבורה הן בגין עבירות שהתייחסנו זה מכבר. לגשת בית משפט קמא, העבירה שעבירה המשיב אינה מאפיינת את אופן התנהלותו ואת מהלך חייו הנורטטיבי ואף אינה דומה לעבירות הקודמות בהן הורשע. הוזכר שירות המבחן המליץ על עונש חינוכי ומדובר באחד המקרים בהם ניתן להעדיף את האינטראס החינוכי-שיקומי על פני זה הרטטני, כאשר נפתח לכך פתח גדול, בעוד המשיב הביע חרטה ושירות המבחן נרתם למטרת החינוכית-שיקומית.

נקבע כי המשיב התנצל בפני בית המשפט, התראיין, לדבריו, בכלל התקשורת בשל היותו נבחר ציבור מוכך, הרתיע והתריע מפני מעשים חמורים כגון דא ואף הוודה והתנצל בפני הציבור הקרוב לו ובקש לאפשר לו להמשיך לשרתו.

משכך, סביר ביטת משפט קמא כי מדובר בעבירה אשר אינה מאפיינת את אורח חייו והתנהלותו היומיומית של המשיב ואף לא את התנהלותו התעבורתית.

בית משפט קמא התייחס לדברי העדים שהודיעו בשבחו של המשיב וסקרו את תרומתו הרבה של המשיב כאיש ציבור, תוך דגש על טיפוח וקיום הרשות שבראשה הוא עומד והpicתת להמה שhai היום, ייחסו המיעוד לתושבי המקום, עזרה לחולות וישוב סכסוכים, ועבורי של המשיב כאיש חינוך למופת אשר קידם את מערכת החינוך המקומית תוך הצבת מטרות ועמידה בהן. נקבע כי אין בדברי השבח של עדי האופי כדי להוות שיקול עיקרי ומרכזי בעת גיזרת דין של המשיב ואין להתעלם מעשוו, אך דבריהם משתקלים בסוגיות נסיבותו האישיות של המשיב, אשר יכולתן להוות טעם מהותי להעדפת האינטראס החינוכי-שיקומי, תוך הארצת המאסר המותנה ורכיבי הענישה בכללותם.

בית משפט קמא לא התעלם מחומרת העבירה הנήגיה בזמן פסילה ומן הערכים החברתיים אשר נפגעו ממנו כגון ביטחון ושלום כלל משתמשי הדרכ, אך סבר כי הפעם שינה המשיב התייחסותו והפיק לקחיו. כעולה מהतסוקיר ומדובר המשיב בדין, ביחס לאורח חייו ודפוסי התנהלותו הנורטטיבי ותרומתו לחברה כאיש ציבור וחינוך, הרי שהဏגהו הפסולה במקרה דין אינה מאפיינת אותו אדם או כנагה. לכן, קבע בית משפט קמא כי השתת עונש מסר בפועל במקרה דין, תגוע בפן החינוכי-שיקומי ותגדיל הסיכון להישנות עבירות דומות מצד המשיב בעתיד, במקרה להפחיתה, כפי שקרה אם יוטל צו של"צ לצד רכיבי ענישה נוספים. הודגש כי עונש מסר בפועל יגרום לא רק למשיב כי אם לציבור אותו הוא משרת נזק ממשי, שכן ימנע מן המשיב לשרת נאמנה את הציבור.

בנסיבות אלו, נקבע שהפעלת מסר על תנאי תהיה בלתי כזדקה, תחבל בהליך החינוכי-שיקומי של המשיב והוא עלולה להגביר בהתאם לרמת סיכון להישנות עבירות נוספות, במקרה להפחיתה.

אשר להטלת קלון סביר בית משפט קמא כי הסיכון אליו חשוף המשיב מהטלת קלון בעבירה בה הורשע, שיקולי ומסקנות הتفسיר, והפגיעה שעוללה להיגרם עקב לכך, כל אלה מティים את הקפ לטובת אי הטלת קלון. נקבע שיש לזקוף

לזכות המשיב את היותו נעדר עבר פלילי, את התישנות מרבית הרשעויות התעבוריות, ואת העובדה שמדובר במעשים שביצועם אינו מופיע את התנהלותו ואורח חייו. כן הוטעם כי אין חשש ממשי להישנות המעשים וביכולתו של צו של"צ להקטין הסיכון להישנות התנהגות זו. אף לא קיימת בעית התמכרות כלשהי המצריכה התערבות ייעודית למניעת התנהגות זו מצד המשיב.

בנסיבות אלו סבר בית משפט קמא שהפגיעה בידי משפט כמי שנבחר בשנית להניג את הציבור ביישוב מגוריו תהיה גדולה מהתעלת שתצמיח מהטלת קלון עליו ואיוסרו מלאמשיר ולהניג את הציבור. לקביעה בית משפט קמא, מדובר במקרה בו הצברו נסיבות המצדיקות כאמור אי הטלת קלון. נאמר שזכות יסוד נתונה למשיב לבוחר ולהיבחר, ולפיכך על בית המשפט לנוהג במסנה זהירות בנושא הקלון. משכך לא נמצא בית משפט קמא לנכון לראות מקרה זה כאחד המקרים בהם יש ליטול מהמשיב את זכות היסוד.

לאור כל האמור לעיל, החלטת בית משפט קמא שלא לקבוע כי יש במעשי המשיב משום קלון.

- בסופו של גזר הדין הטיל בית משפט קמא על המשיב את רכיבי העונשה שלහן -

הארכת עונש מאסר מוותנה בן שלושת החודשים שנגזר בתיק הראשון בבית משפט השלום לתעבורה באילת (להלן: "המאסר מוותנה") לתקופה של שנתיים נוספת; פסילה מלקלל או מלאחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שלושה-עשר חודשים; הפעלת עונש פסילה למשך חמישה חודשים כפי שנפסק על תנאי בתיק הראשון לריצוי באופן מצטבר, כך שהפסילה תעמוד על שמונה-עשר חודשים; פסילה מלקלל או מלאחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שמונה חודשים ואות על תנאי למשך 3 שנים וה坦אי הוא שהמשיב לא יעבור עבירה בה הורשע או אחת העבירות המפורטוות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה; כניסה בסך 10,000 ש"ח או 100 ימי מאסר תמורה לתשלום בחמשה תשלוםיים חדשים שווים ורצופים; חתימה על התחייבות כספית על סך 10,000 ש"ח להימנע מלבצע עבירות בהן הורשע תוך שנתיים; צו שירות לtowerת הציבור בהיקף של 250 שעות, שיבוצע במשך שנה לפי תכנית מפורטת אשר תגובש על ידי שירות המבחן ותוגש לאישור בית משפט קמא.

הערעור:

עם גזר דיןו של בית משפט קמא ממאנת המערכת להשלים.

בהודעת ערעור מפורטת ומנווקת טענה המערכת כי יש לקבל את עדמתה כפי שהובעה בבית משפט קמא לעניין העונש ולגוזר את דיןו של המשיב למאסר בפועל תוך הפעלה מצטברת של המאסר מוותנה. כן טענה ארוכות כי יש לקבוע שבמעשיו של המשיב דבק קלון. בדין חזרה המערכת על האמור בהודעת הערעור ופירטה את הnimוקים אשר לדידה מצדיקים את קבלת הערעור, הן לעניין קולת העונש, הן לעניין הפעלת המאסר מוותנה והן לעניין הקלון.

באילו הצדיקה הטענות ויש להניח כי אלמלא היה מדובר בערב בחירות לרשות המקומות לא היה מוגש הערעור כלל ועיקר.

נתען כי לא כל עבירות נהייה בזמן פסילה מצדיקה ענישה מחמירה בפרט שלא נלוותה אליה עבירה נוספת. נתען כי מדובר בנסיעה בסמוך לבית המשיב, בעוד המשיב היה בדרך לסתור חולים בשל צרכים בריאותיים ובית משפט קמא קיבל טענה זו. נתען כי עם קרות האירוע נעצר המשיב ובהמשך שוחרר בתנאים מוגבלים. המשיב שהוא בתנאים מוגבלים במהלך ההליך שהתנהל בבית משפט קמא בכללות.

הוגש פסקי דין רבים על מנת לבסס מדיניות ענישה נהoga אשר לגישת ב"כ המשיב היא שונה בתכלית מה מדיניות המשתקפת בפסקה אליה הפניה המערערת. נתען כי פסקי הדין בהם נאזה המערערת ניתנו בגין מקרים חמורים יותר בניסיבות חמירות יותר.

נתען כי המערערת רשאית הייתה לבקש את השעייתו של המשיב ממשרתו עם הגשת כתב האישום אלא שזאת לא נעשה. مكانן שאין מקום לאפשר לumarurah לדבר בשני קולות ולבקש להטיל קלון ביום, עבר הבחירה לרשות המקומיות. המערערת, כך נתען, מנסה לשולם מהמשיב את אפשרות המשך כהונתו לאחר הבחירה וזאת שלא כדין.

הנחיות פרקליט המדינה מהן בקשה המערערת להיבנות מנוסות לעקוף את האמור בסעיף 20(א) לחוק הרשות המקומיות (בחירה ראש וסגנו וכוהונתם), התשל"ה-1975. מכל מקום, על מנת לבקש הטלת קלון, היה על המערערת להציג באישור פרקליט המחווז, אך זה לא הוצג בעניינו. הודגש כי המערערת מעולם לא ביקשה להטיל קלון על נאשמים העומדים לדין בעבירות תעבורה. גם הנחיות פרקליט המדינה עוסקות בעבירות מן הסוג דין כשahn חוזרות ונשנות ולא זה המקירה בו עסקין.

דין והכרעה:

בחנתי את הנתונים שלפני וشكلתי עניינו של המשיב.

ככל אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בענישה שנגזרה בידי הערכאה הדינית אלא במקרים חריגים בהם נתגלתה טעות מהותית או שעה שהעונש חורג בצורה קיצונית מדיניות הענישה הנהוגה והמקובלת. נפסק לדוגמה בע"פ 17/17 אבו תנאה נ' מדינת ישראל (15.3.18) -

"**כידוע אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שנקבע על ידי הערכאה הדינית, אלא במצבים שבהם נפלת טעות מהותית בגין הדיין או מקום שבו העונש חורג באופן קיצוני מדיניות הענישה הנהוגת".**

דומה כי במקרה זה מצדיק את התערבותונו.

ביום 23.10.17 התיציב המשיב בבית משפט השלום לתעבורה באילת ולאחר שהורשע בעבירות של נהייה בקלות ראש ובנהיגת ומהירות העולה על המותר, ובמקרה זה העולה על 180 קמ"ש, אמר את דבריו וביקש מבית המשפט להתחשב בו, ככללו -

"אני בדין הקודם קמתי ועמדתי בדוכן, התנצלתי והודיעי במעשה, גם עלי לא מקובל ולא ציפיתי לדבר כזה, אני עומד פה בפני בית המשפט ומתנצל ואף בקשת מהסגור שלי בדיון הקודם שלא ננהל הוכחות כי אני לוקח אחריות על המעשה הזה.

אני מודה במעשה ומתחרט על כל מה שקרה, אני בן אדם נורטיני, המעד והגיל מראים שאני לא בן אדם שרוצה להפר חוק, להיפך אני שומר חוק, אני לא עשה דברים כאלה, גם העבר שלי מראה כי אף פעם לא נחקרתי בצורה richtigת. [...] אני יודעת כי המעשה הוא לא טוב ולא מקובל ואני באמת לא ידעתי שאני נוהג במהירות צאת בגלל הזמן שאני נוסע והכביש שהוא כמעט ריק ולא היה אף רכב מ לפני או מאחוריו לדעת באיזה מהירות אני נודע וקרה מה שקרה, אני טעתי, נחקרתי במשטרת בפני הבוחן, אבקש כי בית המשפט ייקח בחשבון שאני ראש עיר בוגר ערבי, [...] אני מתנצל שוב וمبקש להתחשב בכל המציאות שאני נמצא בו".

בית המשפט שדן בתיק הראשון מצא לנכון לציין בಗזר הדין, בין היתר, את הדברים הבאים:

"[...] לא יכולה להיות מחלוקת שבמהירות של כפול מהמהירות המותרת גורמת סכנה לא רק לנגן עצמו אלא לעוברי דרך נוספים. הנאשם הודה והורשע תוך לקיחת אחריות מהדקה הראשונה. הנאשם פסול מלנהוג מאז מועד ביצוע העבירה. [...] מצד אחד, טוען כי הנאשם נפגע בכך שלא ניתן היה להגיע להסדר ויש לחתת נתון זה כשיעור לכולו, מצד שני יש לומר כי בתור ראש עיר וכן נציג ציבור נבחר, עליו להוות דוגמא לציבור לפחות בוחריו ולציבור באופן כללי וכן נדרש ממנו רמה גבוהה של זהירות.

ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט כי בית המשפט ייקח בחשבון את האילוצים של תפקידו של הנאשם ושהוא נדרש להגיע לארועים וכל מינו דברים אחרים בכל שעות היום וכי אין עירייה שלו תקן של נג קבוע.

בית המשפט ייקח נתון זה בחשבון אבל אין אני סבור כי זה צריך להיות שיקול משמעותי /או מהותי לשם קביעת העונש. [...] מדובר בנายם המחזק רישיון נהיגה משנת 1985 וחurf צבירת מסטר הרשות, לא מדובר בעבירות חמורות ורובן בוצעו לפני שנים רבות. במצב עניינים זה, ניתן להתרשם שאכן עבירה זו בוצעה על רגע נהיגה ברוכב שלא היה מוכר כל כך לנายน שלא שם לב ומהירות הגבואה, למטרות שקשה לקבוע כי נהג מיומן אינו מודע למהירות נסעה כל כך גבוהה, כי הרי ניתן לראות בברור את המד אוץ של הרכב ולהרגיש את המהירות הגבוהה שבה הוא נוסע".

משכך החליט בית המשפט לגזר על הנאשם את העונש של להן -

קנס בסך 1,500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורה; שמונה-עשר חודשים פסילה בפועל, החל מיום 6.3.17; חמשה חודשים פסילה על תנאי למשך שלוש שנים; שלושה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שהמשיב לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה במהירות של 70 קמ"ש מעבר למהירות המותרת.

חלפו חודשים ימים בלבד מעת גזר הדין ומימים שאמור המשיב את דבריו בבית המשפט, והנה משל לא נפסל מעולם ולא נגזרו עליו עונשים מרתייעים, בחר המשיב בהכרה מלאה לשוב ולנהוג.

במעשיו סיכון המשיב את בוחן הציבור, בפרט ציבור המשתמשים בדרך, ולא פחות מכך גילה זלזול בוטה וקיצוני בהוראת בית המשפט ובשלטונו החוק. מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים אינה מבוטלת.

בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרת העבירות אשר ביצע המשיב.

כך לדוגמה נקבע רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' ابو-לבן** (8.5.07) -

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בהיגנה בזמן פסילה. בבחירה מעשה כזה מסכן הנagger, שכבר הוכיח בעבר כי חוק התעבורה אינו נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל אחד; הוא מבטא זלזול בצדוקים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכיביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

כן נאמר ברע"פ 665/11 **abbo עמאր נ' מדינת ישראל** (10.12.10) (להלן: "ענין ابو עמאר") -

" Hebiorot Nehiga Bepsila La Biutot Vlala Rishon, Yesh Benen La Rak Dofei Plili Alia Af Moseriy Kopoli: Hisicon Hmobaak L'Uvori Dror (ogem Lenoge Azmuno), Zdu Uikar, Vekn Kshiyim Bemimosh Pizuyim Bvakbot Tavonot Drayim Am Alha Yikro Chilila Beut Nehiga Czata; Ra'ao L'mashl Sufiyim 7 V-12 L'Chok HaPizuyim Lnafgei Tavonot Drayim, Tsal'h-1975, Vmekom Hataltem Ul Kofet HaCivur".

מידיניות הענישה הנהוגה בכל הקשור למעשי המשיב היא חמירה.

כך בرع"פ 1211/12 **ישראל נ' מדינת ישראל** (15.2.12) אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל למשך שmonoona Chodshim Ul Adam Shnag Bahiotu Posal Mbeli Shengarma Tavona Beutia Shel Nehigto. Bet HaMashpat Zion - "Chisivotha Shel Unisha Chamirah Aina Matmazit Ar BaHartut HaRabim, Alia Gam B'maniyut Sicon LeBavi HaDror".

ברע"פ 8013/13 **mseoud N' מדינת ישראל** (18.12.13) קבע בית המשפט העליון כי מתחם עונש הולם הנע בין שבעה לעשרים חדש מאסר בפועל הוא "מתחם הולם" בגין נהיגה בפסילה, ללא ביטוח ולא רישון נהיגה תקין, בעוד על המבקש באותו הילך הוטלו שנים-עשר חדש מאסר בפועל, מbeli Shengarma Tavona Beutia Shel Nehigto. Bet HaMashpat Zion -

"נתתי דעתך על האמור בתסaurus שירות המבחן, אשר מצדיק מידת מסוימת של רחמים, אך בנסיבות הכלולות אין הצדקה להתערב בעונש שנקבע בגין הדין של בית משפט השלום לתעבורה. המאסר לבתח יכivid ויקשה על המבקש, אב לשני ילדים קטנים, שזכה לאחרונה במכרז לשירותי גננות עיריית אשדוד בהיקף של 6 מיליון ₪. ברם, בנסיבות ובנסיבות העיד המבקש על עצמו כי מORAח החוק אינו חל עליו. רחמןות יתרה כלפי, כמוות התאזרחות אל הולכי רגל תמיימי-דרך ואל שאר המשתמשים בכביש. אין הצדקה לחספם לסתכת נפשות, וגם לא לנזקים כספיים הנובעים מן הקושי להיפרע ממי שגרם לפגיעה בתאונת דרכים כשאינו מחזיק בראשון ואינו מבוטח".

בעניין ابو עמאר אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל למשך שנה בגין מספר עבירות של נהיגה בפסילה ולא ביטוח, נהיגה ללא רישיון תקף ונוהגה ללא רישיון רכב תקף.

בشكلול נסיבות ביצוע העבירות, הערכים שנפגעו מביצוען ומידת הפגיעה בערכיהם המוגנים, ותוך התייחסות למדייניות הענישה הנהוגה אשר הוכתבה על ידי בית המשפט העליון, סבורני כי מתוך העונש ההולם-Amor לכלול רכיב של מאסר בפועל.

בהתאם האמור עד כה, נשאלת השאלה מהו העונש המתאים למשיב, והאם היה מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם, אשר כמפורט לעיל Amor לכלול רכיב של מאסר בפועל.

אין צורך להזכיר כי החוק מאפשר לטשטות לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. ההחלטה אף ראתה לנכון לעשות כן במקרים חריגים משיקולי צדק. בעניינו, למשל, נקבע מתחם עונש הולם, לא נקבע במפורש כי כך אכן נעשה, אך מנימוקיו של בית משפט קמא בקשר להערכת המאסר המותנה דומה כי זו הייתה דרך הילoco. ספק אם היה מקום להעניק משקל של בכורה לשיקולי השיקום בלבד שעה שהמשיב בחר נהוג חדשניים בלבד לאחר שנפסל מלעות זאת בעת עסקין במסיב שבחור במודיע להפר הוראה שיפוטית מפורשת בסיבות אשר לא הובילו עד תום. המשיב טען בפני שירות המבחן וכן אף נטען בבית משפט קמא שהחלטת לצאת לדרךו בהיותו במצב בריאותי אשר הצדיק הגעה לקופת החוליםים. ראיות לאישוש טענה זו לא הוצגו והוא נטענה בעלמא. יתרה מזאת, מתסकיר המבחן ומדובר העדים ניתן היה ללמוד כי שני בניו של המשיב הם רופאים. אף קשה להבין כיצד לא בחר המשיב להיעזר באחרים, מכיר, חבר, עובד או בן משפחה, על מנת להגיע לקופת החוליםים, בהיותו ראש רשות מקומית ובהתאם העובדה כי רعيיתו על פי התסකיר אינה עובדת מחוץ לביתם. נסיבות ביצוע העבירות לא הוכיחו במידה מינימלית את הדעת ושיקומו הכלול של המשיב אינם מימי העניין שכן ככל מנהל הוא אורח חיים תקין.

התיחסותו של המשיב לעבירות התעבורה שביצע באה לכואורה בראיון שערך ודברים שנשא, אף גם אלו לא הוכחו בצורה ברורה ועד ממשמעית הגם שנטענו מפני כמה דוברים. אף לא הובילו לכךosit המשיב במצבו לצאת לדרךו בנהוגה, שעה שאינו חש בטוב ועת תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בגין נהיגה בזמן פסילה, לאחר שבית המשפט בתיק הראשוני אמר את דבריו באוזניו באופן ברור וצלול.

בהתאם הנסיבות המחייבות שלוו את העבירות, ובראשן נהיגה לאחר חדשניים בלבד מיום הפסילה שניתנה בגין נהיגה מהירה ומסוכנת מאוד, קשה להلوم התעלומות מוחלטת משיקולי ענישה אחרים לרבות שיקולי גמול והרתעה, הרתעת היחיד והרתעת הרבים העולמים לפעול ממשתו. זאת בפרט עת עסקין במסיב נבחר ציבור אשר עני תושבי עירו נשואות עברו ושעה שהוא-Amor לשמש עבורם דוגמא ומופת.ברי כי על המשיב היה להקפיד על קלה בעל חמורה ונראה כי דבריו לפיהם טעה וכשל אין בהם די.

לא נעלמה מעני המלצתו של שירות המבחן אף כשהיינה המלצה בלבד. על בית המשפט מוטלת מלאכת האיזון בין כל שיקולי הענישה, תוך התייחסות גם לחומרת העבירות בראי הרשותי הקודמות של המשיב, בפרט הרשות

הקודמת חודשיים בלבד לפני ביצוע העבירות מושא הילן.

פסק בرع"פ 2588/16 **שלבאה נ' מדינת ישראל** (16.9.19) -

"זאת ועוד: לא מצأتي פגם בכך שהערכאות דלמטה לא אימצו את המלצת שירות המבחן בעניינו של המבחן, ואסבירו: תסקירות השירות המבחן משמש כלי עזר חשוב בידי בית המשפט ומסיע לו לעמוד על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל סיכויו שיקומו. עם זאת, בפסקה נקבע כי תסקירות השירות המבחן איננו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאשר בוחן השירות המבחן (ראו: ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (11.1.2016); רע"פ 8344/15 מחאמיד נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (8.12.2015))."

מעשי המשיב חמורים הם, הסכנה הרובצת לפתחם אינה צריכה ראייה. יש להודות על כי האירוע לא הסתיים באופן חמוץ יותר, בעיקר בשל נוכחות שוטרים שהבחינו במשיב ומיהרו להפסיק את נהיגתו ואת ביצוע העבירות. לכך מתווספת התייחסותו של המשיב להוראות הדין ולציווי בית המשפט. דומה שהעדפת שיקולי השיקום על פני כל שיקול אחר חוטאת במקרה דין לתוכליות הענישה, לתוכלית דיני התעבורה ולמלחמה הסימפית כמעט אשר יש לקיים נגד עבירות תעבורה חמורות המ██נות חי אדם.

מן העבר השני, אין לשכוח את כלל הנ吐נים העומדים לזכותו של המשיב ואשר אותם שקל בית משפט קמא וראה בהם כמצדיקים את הארכת המאסר המותנה.

לענין זה יש להציג את הزادתו המדעית של המשיב ואת הבעת החorthה. כן יש לחתם משקל לנטיילת האחוריות ולשיטוף הפעולה עם שירות המבחן. בנוסף לכל אלה ראוי לחתם משקל ממשי לנסיבותו האישיות של המשיב, הגם שלאו לדידי היו אמורות להדריכו אף להימנע מלנהוג. יש לחתם משקל ממשי לתרומותיו של המשיב לחברה ולקהילה, כאיש חינוך וכראש הרשות המקומית אותה הצעיד על פי הנטען לאפיקי התפתחות, שגשוג ופריחה.

עדיו האופי הרבים שהתייצבו בבית משפט קמא דיברו בשבוחו של המשיב והיללו את יכולותיו ותכוונתו הטובות כמו גם את מעשייו הרבים לטובות הציבור ולטובות הציבור המתגורר בעיר. בבוא יום פקודה, אף אם חטא, מעשייו הטובים של אדם אמורים להתיאלב לימיונו ולאזן בין כף הדין לכף החסד.

על רקע האמור לעיל, ובהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדיין, יצא לחברי להטיל על המשיב עונש מאסר בפועל למשך חודשים.

הסוגיה הבאה אשר יש להידרש לה היא סוגיית המאסר המותנה.

כמפורט מעלה בית משפט קמא מצא לנכון להאריך את המאסר המותנה ובנימוקיו למהלך זה התמקד גזר הדיין בחלוקת.

מاسر מותנה אמור לשמש כל הרתעה מרכזי מפני ביצוע עבירות נוספות כלפי מי שעבר עבירות בעבר. לפיקר הארכתו של מאסר מותנה או חידשו אמורים להיעשות במקרים חריגים ויחודיים ומינימוקים מיוחדים שיירשםו.

- נפק ברע"פ 2472/15 שורצמן נ' מדינת ישראל (21.5.15) -

"הרציונל העומד מאחורי הטלת עונש מאסר על תנאי הוא, כי בעת הרשותו של הנאשם, מוטל עליו עונש מסוימת שיוופעל במידה שהוא יעבור עבירה נוספת. הופר התנאי, הנאשם יאה צפוי לעונש בגין עבירותו הננספת, בנוסף להפעלת עונש המاسر על תנאי (במצטבר או בחפיפה מלאה או חלקית) (גבrial הלוי תורת דיני העונשין כרך ג 829 (2010) (להלן: הלוי, כרך ג)). תכליתו של עונש המاسر על תנאי, היא "להתמודד בעיקר עם שיקול ההרתעה, שכן ההנחה בבסיסו הייתה, כי ככל עוד קיים איום בהשתה ודאית של עונש מאסר בפועל בגין ביצועה של עבירה נוספת, יהיה בכך כדי להՐתיע את העבריין מלבצע את העבירה" (שם, בעמוד 831)."

- כן נפק ברע"פ 8280/16 אליהו נ' מדינת ישראל (8.11.16) -

"לא נעלמו מעני מאמציו המרשימים של המבקש לתקן את דרכיו ולנהל אורח חיים נורמטיבי, כך גם לגבי תחיליך הנגילה החשוב בו הוא מצוי. יחד עם זאת, תמיד דעתם אני עם העריאות הקודמות, אשר לא מצאו בשיקולי השיקום בעניינו של המבקש הצדקה להאריך את עונשי המاسر מותנה שהיו תלויים ועומדים נגדו. [...] בעניינו, בית משפט השלים לא מצא מקום להורות על הארכת המאסרים מותנים, נוכח חומרת המעשים שבוצעו על ידי המבקש, ללא שהורתע, ولو במעט, מגזרי הדין הקודמים שהושטו עליו. סבורני, כי צדק בית משפט השלים בקביעתו זו, ואף בזיננו כי בהענות לתחינותו של המבקש תוגשם אמרת חז"ל כי "הمرחם על אכזרים סופו שמתאזר לרוחמים".

- עוד נפק ברע"פ 4902/14 צבן נ' מדינת ישראל (16.7.14) -

"אשר לשיקolio של בית המשפט בכוון לבחון את האפשרות להאריך את המاسر על תנאי חלף הפעלו, יש להזכיר, כי הכלל לעניין זה הוא הפעלת המاسر, בהתאם להוראת סעיף 55(א) לחוק העונשין. האפשרות להאריך את תקופת המاسر מהווה חריג, אשר מעוגן בסעיף 56(א) לחוק העונשין, כהוראותו: "בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מاسر ראשי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקרה לצאות על הפעלת המاسر על תנאי, לצותה, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידשה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המاسر על תנאי".
הינו, רק כאשר בית המשפט איננו רואה להשית על הנאשם עונש מاسر, וכאשר הפעלת המاسر מותנה תוביל לתוצאה בלתי צודקת, מוסמך בית המשפט להורות "מטעמים שיירשמו" על הארכת תקופת התנאי ולא על הפעלו".

בעניינו, סבורני שראוי היה להטיל על הנאשם עונש מاسر לריצוי בפועל למשך תקופה קצרה. בנסיבות אלה, לא ניתן כלל להאריך את המاسر מותנה. בנוסף לכך, אף אם לא הייתה קיימת מניעה ספק אם היה מקום להאריכו. חומרת מעשי המשיב שנעשו חדשים ימים בלבד לאחר הטלת המاسر מותנה, חומרה המצדיקה הטלת מاسر לריצוי בפועל,

התיחסותו האישית של הנאשם בנסיבות ההוראת בית המשפט ולשלטונו החוקי, הסיכון הטבוע בנסיבות בנהוגה בזמן פסילה ולא ביטוח,abis לב להרשותו האחורה בתחום התעבורי ולנהיגתו המסוכנת באירוע המפורט בתיק הראשון, לא יכולם היו לדידי להצדיק את הארצת המאסר המותנה.

מנגד, לא ניתן להתעלם מהנתונים העומדים לזכותו של הנאשם.

ה הנאשם הודה במילויו ונטל אחריות על מעשיו הנפסדים. הנאשם חסך זמן שיפוטי בהליך מושא הערעור. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, נכנע היה להכיר בטעותו ונראה כי אכן אף הפנים את חומרת מעשיו. הנאשם שהה בתנאים מגבלים למשך תקופה לא מבוטלת. הנאשם מנהל אורח חיים תקין ואב למשפחה המונה חמישה ילדים. כן יוער כי מאז ביצוע העבירות לא היה הנאשם מעורב בביצוע עבירות נוספות, גם שעסקיין בתקופה קצרה יחסית (בת עשרה חודשים) אשר אין בה ללמד על התרחקות מלאה מביצוע עבירות תעבורה.

בנסיבות אלו יש כדי למתן את חומרת העונש העונש את מעשי הנאשם. סבורני כי בהצטברם יש כדי לבסס נימוקים המצדיקים גזרת עונש מאסר בפועל אשר ירצה בעבודות שירות הגם שאון בהם הצדקה לחיפוי עונש המאסר שהוטל עם המאסר המותנה אשר יש להפעילו.

אציע אפוא לחבריו לקבל את הערעור ולגוזר על הנאשם את העונש כדלקמן -

הפעלת המאסר המותנה בין שלושת החודשים.

מאסר בפועל למשך חודשים אשר ירצה במצטבר למאסר המותנה שהופעל.

על הנאשם יהיה לרצות חמישה חודשים מאסר בפועל על דרך של עבודות שירות.

מאסר על תנאי למשך ששה חודשים שה הנאשם לא עברו במשך שלוש שנים עבירה של בנהוגה בזמן פסילה.

יתר חלקו גזר הדין שהוטל בבית משפט קמארה עמדו בעינם כמעט צו השל"צ אשר יבוטל.

אחר הדברים האלה עינתי בחווות דעתם של חברי להרכוב, הנשיא כב' השופט שפירא וסג' הנשיא כב' השופט אליקים, ככל שעסקין בסוגיית הקלוון. מצאתי לנכון בהקשר דין להוסיף מספר דברים.

הקלון והענישה הפלילית הם אמצעים משפטיים שונים ותחום פעולתם במישורים נפרדים המבוססים על תכליות שונות. נפסק בג"ץ 103/96 כהן נ' הייעוץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ (4) 309-

"**שומה علينا להבחן הבחן הטוב בין שני היליכים, וחיבים אנו להזהיר עצמנו שמא נערכם - מבחינה מהותית - זה זה.** ההליך הפלילי בא מעולם העונשין ותכליתו היא תכילת משפט העונשין; הlein

הקלון בא מעולם הממשלה, ותכליתו תימצא במלכת הממשלה והמיןלה".

- IC -

"נבחר הציבור שuber עבירה פלילית חמורה - עבירה שיש עמה קלון - לא נעמידנו פרנס על הציבור, ואם הועמד פרנס וכשל - יסולק מכחונתו. ואמנם: כיצד יוכל אותו נבחר לשמש דוגמה ומופת לזרלו? כיצד יוכל לדרש מזולתו את שלא דרש עצמו? ואם לא ישמש דוגמה ומופת; אם לא יוכל לדרש מהסרים למרותו את שאין הוא דרש עצמו - מה דמותה תהא למשל ולמיןלה הציבוריים? ומהדעת ישאו קהל וקהליה בעוננו של מנהיגים ורע להם? מנהיגי קהילה כי יעברו עבירות הנושאות עמהן קלון, לא תוכל החברה להמשיך ולשאתם. עבירות אלו חודרות אל תשתיות החברה ומפוררות אותה, מבקעות הן את היסודות שעלייהם נשענים הממשלה והמיןלה הציבוריים. צירוף התיבות "UBEIRA יש עמה קלון" הינו מושג מסגרת ובעל רקמה פתוחה. ואולם בתם המשפט כבר נמננו ונמרנו כי עיקר ב"קלון" הוא בסיסו הבלטי מוסרי שבUBEIRA. לשון אחר: לא יסודותיה המשפטים - הפורמליים של העבירה יקבעו ויכריעו בשאלת ה"קלון", אלא דוקא אותן מהויות חברתיות לבר-משפטיות שהמשפט הפלילי אימץ לו אף הוא".

כאמור בע"פ 3295/15 מדינת ישראל נ' גפסו (31.3.16) -

"המושג "קלון" לא הוגדר בחקיקה באופן מפורש והפטיקה קבעה כי הביטוי "UBEIRA יש עמה קלון" אינו מכוון לרכיביה של העבירה שבה הורשע אדם, אלא באותה פגם מוסרי חמוץ שדק בנסיבות ביצועה (בג"ץ 11243/02 פיג'LIN נ' יושב-ראש ועדת הבחירות, פ"ד נז(4) 145, 160 (2003) (להלן: עניין פיג'LIN); בג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה (26.2.2008) (להלן: עניין פלונית (א')); עמנואל גروس "הקלון כרועל לעקרון החוקיות: על פגעת הקלון בעיקרונו החוקיות" עלי משפט י"א 7, 9 (2014)). עוד נפסק כי הקלון המשפטי "נושא עמו מטען מוסרי-ערci שלילי, בבחינת דופי מוסרי, הניתן מתייחסות ערניות ומאמות מידיה מוסריות הרווחות בחברה" (עניין פיג'LIN, עמוד 162)".

בעניינו חטא המשיב בעבירות תעבורת אשר לרוב מטיין וטבען אין עבירות אשר קלון דבק בהן.

עם זאת, "תכנו מקרים אשר בהם קלון עלול לדבק גם במקרים עבירות תעבורת. בהקשר זה מקבל אני את גישת חברי לפיה עבירה של נהיגה בזמן פסילה היא עבירה פלילית לכל דבר ועניין, בפרט שנלוותה לה מחשבה פלילית והיא מבוצעת מתוך מודעות מלאה של המבצע למעשי האסורים. אין צורך להזכיר כי עדים אנו בשנים האחרונות לתאותות דרכים רבות אשר בחלוקת מביאות לנפגעים ובחילוקן, לדבון הלב, מביאות לקטילת חי אדם. בתם המשפט, ביחד עם מערכות נוספות, מחויבים לתרום תרומותם למלחמה בתאותות הדרכים תוך שמירה קפדיית על כללי הבתיות ועל דיני התעבורת וענישתו של מי שעובר על כללים ודינים אלו. אחת הדרכים להתמודד עם נהיגה מסוכנת ומסכנת היא לפסול מלנהוג את מי שהוכיח כי הוא מסכן את ציבור המשתמשים בדרך. כך נהג בית משפט השלים ל汰borה באילת בתיק הראשון עת פסל את המשיב מלנהוג למשך שמונה-עשר חדשים, נכון הסיכון הרב שנלווה נהיגתו במהלך העולה על 180 קמ"ש בכביש בו מותרת נהיגה בנסיבות של 90 קמ"ש בלבד.

אלא שהמשיב עצמו הוכיח כי אין די בכך.

חודשים בלבד חלפו מיום הפסילה אליה נלו אפ' פסילה על תנאי ומאסר מותנה, והנה בחר המשיב לשים לאל את האינטנס הציבור עליו אף הוא אישית מופקד במקום מגוריו, והתייחס אל הוראת בית המשפט כמו הייתה המלצה בלבד. המשיב שב לסקן את משתמשי הדרכ הפעם במחוז מגוריו ובעיר אשר על השליטה שלטון החוק בה הוא אמון באופן אישי.

נזכיר כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה אינה מהו "רַק" עבירות תעבורת שכן היא תומנת בחובה גם את התיקחותו של הנהג לצוו בית המשפט ולשלטונו החוק.

פסק ברע"פ 8438/17 **כיאל נ' מדינת ישראל** (30.10.17) -

"המבקש נהג ברכב, ביודעו כי רישיונו נפסל במסגרת שלישי הליכים משפטיים קודמים, כאשר מעל בראשו ריחף עונש מאסר מותנה. מוקובלם עליי דבריו של בית המשפט המחווי, כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה, מעבר לסייעון הרוב הטמון בה, מהו גם "התוסה בוטה כנגד שלטון החוק יש בה זילות הוראות בתם המשפט". אין להקל ראש בחומרת מעשיו של המבקש, וניכר עליי כי מORA החוק ממנו ולהלאה וכי התנהגותו מעמידה בסכנה רבה את המשתמשים בדרך ואפ' את המבקש עצמו".

בהינתן כך יש בעבירה זו, גם שהיא עבירה על דיני התעבורה, משום דופי מוסרי וליך' מאורות ערכיו. הדברים מקבלים משמעות רבה עת עוסקין נהוג שהוא גם נבחר ציבור, מכחן כראש עיריה, איש חינוך בעברו, וכי שעוני הציבור נשואות אליו הן מבחינת דרך הילoco והן מבחינת הערכיהם אותם הוא אמר להנחלת לצאן מרעינו. אין להפחית בחשיבות מתן הדוגמא האישית במקורה Dunn ובחשיבות שיקול ההרתעה. הרי כיצד אמרו בני עירו של המשפט להתייחס אל הוראות בתם המשפט אם ראש העירייה מזולז בצו שיפוטיו מסוג זה אך אינם נותנים את הדיין בגין מעשיו במלוא מובן המילה. מעשיו של המשיב במקרה זה עלולים להתרחש כנסלים ונעדרי חומרה. מסר זה אין בתם המשפט אמרוים קודם.

domini כי צרכי השעה, הסיכון הרוב הקיים בדרכי הארץ, חשיבות הדברת הנהיגה המסתוכנת, חשיבות הוצאות לצוו בית המשפט והכבד אשר מתבקש מנבחרי ציבור לפני שלטון החוק, כל אלה מצדיקים את הקבועה העקרונית לפיה דבק קלון במעשי המשיב.

המעעררת מחויבת בקבלת אישור פרקליט המחויז לפני הגשת התביעה להטלת קלון. אישור זה לא הוצג לפני בית משפט כאמור לא לעיוננו. עם זאת, המשיב לא ביקש בבית משפט קמא שיוצג אישור בכתב. מעבר לכך, בבית משפט קמא לא הייתה כלל מחלוקת בדבר סמכותו של בית המשפט לדון בסוגיות הקלון. יש לציין כי לא הتبיעה המשפטית שהיתה אמונה על ניהול ההליך בבית משפט קמא בקשה את הטלת הקלון, כי אם פרקליטה מפרקליות המחויז הצגת אישור כתוב מטעם פרקליט המחויז מנע את הדיון בסוגיה.

משאלו פני הדברים החלטתי לצרף דעתך לחווות דעתו של כב' הנשיא לפיה ראוי בנסיבות דנן לקבוע כי דבק קלון במעשה המשיב.

ערן קוטון, שופט

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

אני מצטרף לכל האמור בחווות דעתו של חברי לעונש עונש המאסר, העונש הראוី בנסיבות זה הוא עונש של מאסר בפועל במצבבר לעונש המאסר המותנה אותו יש להפעיל, מקובלת עלי' עמדת חברי כי בנסיבות של תיק זה ובהתחשב בכלל כי ערכאת הערעור לא ממצאה את הדין עם נאשם, ניתן להסתפק בנסיבות זה בנשיאה במאסר בעבודות שירות.

נותרה להכרעה שאלת הקלון ואזכיר כי "תכליתה של ההכרעה בשאלת הקלון היא בדיקת משרתו המוסרית של אדם למלא תפקידים בעלי השכלות ציבוריות. היא נועדה לאפשר את ניפוי של זה אשר לוקה מבחינה ערכית מבין המועמדים לאותם תפקידים, וזאת כדי להבטיח את האמון במערכת הציבורית ובסلطון החוק" (בג"ץ 5699/07 פלונית נ' היוזץ המשפטיא לממשלה, בפסקה 36 (26.02.2008).

חשוב להבהיר כי הקביעה כי הרשעה בעבירה מסויימת מצדיקה הטלת קלון, אינה עונש אלא מציבה סטנדרטים של התנהגות מוסרית שהחריג מהם מצדיקה הפסקת כהונתו של נבחר ציבור.

אם נחדר, השאלה העומדת להכרעה היא האם ראוי מבחינה ערכית ומוסרית להטיל קלון על ראש עיר הנוהג ברחובות עירו כשהוא נפלס מלנהוג (חודשים לפני כן, בשל נהייה במהירות 182 קמ"ש) וכאשר נהיגתו היא ללא ביטוח על כל משתמש מכך במקרה ותגרם פגיעה בגופו של המערער או מי מעוברי האורח.

המחוקק בחר שלא להגדיר את מושג הקלון ולהותירו עmons כך שתוכנו נקבע בהתאם לנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומדובר ולענין זה הבירור בית המשפט העליון בג"ץ 251/88 **עודדה נגד ראש מועצת ג'לגו'ליה** (20.2.1989):

"**abayra shish uimma klon hia abyra shemtor nisivot bityova uolah hamskuna, ci bahtenagotu gila'**
'ais haציבור רמה מוסרית כה נמוכה, עד ci ain ho rao' uod leshat bemeshto haציבורית'.

פרק ליט המדינה פרסם ביום 10.11.2016 הנחיה כדי להთוות את מדיניות התביעה ביחס לעתירת התביעה להטיל קלון בגין הרשעה בעבירות תעבורה (הנחיה 9.17) ובין השאר נקבע כי לאחר שהתובע נתן דעתו למידת הסטייה מההתנהגות נורמטטיבית/מוסרית, למידת הרלוונטיות של הפגם לסוג התפקיד ולהשלכת המעשה על מידת כשרו לשמש בתפקידו, ניתן לדרש הטלת קלון גם בגין עבירות תעבורה חמורה כגון: "**נהינה בזמן פסילה ובפרט נהינה חוזרת ונשנית כאמור.**".

אקדמיים ואבاهיר כי לא מקובלת עלי' הבדיקה שעושים הסוגרים בין עבירה פלילית לעבירות תעבורה, עבירת תעבורה היא עבירה פלילית לכל דבר ועניין, מוגש בגין כתוב אישום ולמי שמבצע עבירה מעכורה מצפה סנקציה עונשית שיכולה להיות גם שלילת חירות. אין להקל ראש בביצוע עבירות תעבורה וה慝קים שנגזרים בגין לנפש לגוף ולרכוש מצדיקים התייחסות ערכית גם בשאלת הקלוון.

למערער יש ליחס ביצוע שתי עבירות תעבורה חמורות בפער זמנים קצר, נסעה במהלך 182 קמ"ש שהיה התנהגות מסוכנת חיים ונוהגה בזמן פסילה ולא ביטוח לעיני תושבי עיר, וכל זאת תוך הפרת צו שיפוטי בצורה בוטה, הצו בו נפסל מלנהוג. התנהגות זו היא התנהגות פסולה המצביע על רמה מוסרית נמוכה ו מבחינה עקרונית במקרים המתאים מכך הטלת קלון.

באשר להפרת צוים שיפוטיים ראו בג"ץ 6614/13 **חמוד נגד י"ר ועדת הבחירות המרכזית** (14.10.2013). באותו מקרה הורשע ראש הרשות באיו קיומ צוים שיפוטיים בנושא התקנון והבניה למשך תקופה ארוכה וכן נקבע בו השאר:

"**בית המשפט איפוא נדרש להתבונן על נסיבות המקרא שבא בפניו ממבט רחב- נורומייבי,**
**כשהננד עיניו הקפדה על ניקיונו של השירות הציבורי...ה המבקש לשמש נבחר ציבור אינו יכול להקל ראש בצוים שיפוטיים. על הוצאות לחוק ולהוראות בתיהם המשפט לעמוד האש שלאוו
יפסע כל הרואה עצמו מבקש להיבחר לתפקיד ציבורוי".**

הנחיית פרקליט המדינה 9.17 קובעת בסעיף 12 כי "**עתירה להטלה קלון אגב הרשעה בעבירות תעבורה מחיבת קבלת אישור פרקליט מחוז**". ב"כ המשיב בטיעוניה לפנינו בקשה לדוחות את בקשת המערערת להטיל קלון מעצם העובדה כי לא הוצג בפני בית משפט קמא אישור של פרקליט המחו.

לאחר הדיון הגישה ב"כ המערערת הודעת הבירה ולפיה נדרש רק אישור עקרוני שלא חייב להיות בכתב וכי "יחידת הנסיבות, כמתבקש פנתה בחודש ינואר 2018 לפרקיות וرك לאחר קבלת אישור פרקליט המחו ועל דעת פרקליט המדינה, הצהירה בעל פה בבית משפט קמא כי בכוונתה לעתור לקלון".

עjon בפרוטוקול ישיבת 17.1.2018 שהתנהל בפני בית משפט קמא לא מתישב עם תוכנה של הודעת הבירה, באותו ישיבה נאמר כך:

"ב"כ המאשימה:

בנסיבות הנאם אני מודיעה כי יש בכוונת המאשימה לעתור להטלה קלון במסגרת שלב הטיעונים לעונש וכן כי עמדתנו העונשית הינה למסר בפועל.

אנו מתנגדים להגשת תסקير מב奸. שוחחנו עם פרקליטות המחו, **טרם ביקשנו אישור**, זו כוונתנו בשלב הטיעונים לעונש" (ההדגשה של, א.א) והוא שבה ומודיעה בהמשך לאותו דין כי נכן לאותו מועד אין אישור מפרקיט המחו.

הישיבה הבאה התקיימה ביום 18.7.22 מבלתי שנטען כי יש אישור כאמור.

לטעמי אישור פרקליט המחזז בנושא כה מהותי שלו השלכות משמעותיות ציבוריות ואישיות, אישור פרקליט מחזז חייב להיות מתועד בכתב, וחיבת המאשימה לצין זאת במפורש עבור לבקשת קלון, תנאי מהותי זה לא התקיים וכן מקובלת עלי עמדת הסגנורים ולפיה יש לדוחות הערעור בשאלת זו.

בהתחשב בכל האמור לעיל ובהסכמה כי המערער ישא בעונש של 5 חודשים מאסר בפועל (בדרכ שעובדות שירות) אכיע לחברי להסתפק בכך ולא לקבוע קביעה נוספת מעבר לכך.

[אין בקביעה זו כדי להביע עמדה באשר לאמור בסעיף 7(ב) לחוק הרשות המקומיות (בחירה) התשכ"ה-1965].

**abrahem alikim, סגן
נשיא**

הנשיא רון שפירא, [אב"ד]:

אני מצטרף לתוצאה אליה הגיעו חברי לעניין רכיב המאסר המותנה שיופעל והמאסר שייגזר במצבר. דעתך היא שיש לקבוע, בנוסף, כי בנסיבות של המשיב דבק קלון. אצין כי עיר אני לעובדה שבבית משפט קמא לא הוגג, ככל הנראה, אישור פרקליט מחזז להעלאת הטعون בדבר הקלון שבבירה. מבלתי שארחיב בדיון בנוגע למועד הנחיתת פרקליט המדינה שאינה חלק מהוראות חוק, סבור אני כי פגם זה אינו מונע את העלאת הטענה במסגרת הליכי ערעור, או בפניה לבית משפט לקבוע קלון לאחר שניתן פסק דין סופי, כמו גם הליכים המתנהלים ברשות המינהלית מוחוץ לכותלי בית המשפט.

אקדמי ואומר שהגם שהmarshם הפלילי של עבירות תעבורה מתנהל בנפרד מהmarshם הפלילי על כל העבירות סבור אני כי יש לראות בעבירות תעבורה, ובמיוחד אלו שיש בהן יסוד עובדתי ונפשי שבבסיסו זהה לעבירות פליליות מובהקות, עבירה פלילתית לכל דבר ועניין. לעניין זה, אינני רואה עילה לאבחן ולבדל את העבירה של נהיגה בזמן פסילה מעבירה אחרת שבבסיסה הפרת צו שיפוטי. ראו למשל: סעיף 287 לחוק העונשין תש"ז - 1971 (הפרת הוראה חוקית); סעיף 246 לחוק התכנון והבנייה תשכ"ח - 1968 (UBEIRA SH'L AI KIOM ZO SHIFUTI). בשתי הוראות חוק אלו קובע החוק כי הפרת צו שהוגדרה כעבירה פלילתית. אינני רואה עילה לבדל את עבירת הנהיגה בפסילה ולהגדירה עבירה הוראה של בית משפט מהויה עבירה פלילתית. אינני רואה עילה לבדל את עבירת הנהיגה בפסילה ולהגדירה עבירה שאין בה תיג פלילי. על אלו אוסיף גם את העבירה שבסעיף 71(ד) לחוק העונשין תש"ז - 1977 שעוניינו בהפרת צו לביצוע עבודות של"צ. החוק מורה כי במקרה מסווג זה יורשע אדם ותבטול ההחלטה שלא להרשעו, ובכפוף לנטיות המפורטות בסעיף יגזר דיןנו. כל אלו מצביעים על החומרה שבביצוע עבירה של הפרת צו שניתן ע"י בית משפט ואין עילה להחריג את תחום התעבורה מדיניות החוק.

למדיניות זו של ראיית העבירה בה הורשע הנאשם כUBEIRA FLILIT לכל דבר ועניין יש גם תכלית חברתית. מספר הנפגעים בנפש, בגוף וברכוש מביצוע עבירות תעבורה עולה על מספרם של כל נפגעים יתר העבירות (וגם על מספרם של כל נפגעי מערכות ישראל ופועלות האיבה). כפועל יוצא מכך אין כל סיבה שלא לティיג את מי שביצע עבירה תעבורה ביודען ובכוונה תחיליה, להבדיל אולי מביצוע עבירה שביסודה עבירת רשלנות, כUBEIRA FLILIT לכל דבר ועניין).

בהתאם, איני רואה גם כל עילה מדוע לא יופעל עונש המאסר המותנה שנגזר על הנאשם, כמצוות החוק, ומdux לעיגזר על הנאשם עונש של מאסר, שירוצה במצטבר לעונש המאסר המותנה שהופעל. כל זאת בהתאם להוראות החוק והפסיקה. מוכן אני להצטרף לעמדת חברי כי בנסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, וכחrig לחומרת העבירה, ניתן להסתפק בגזרת עונשים מצטברים שניית לרצות בעבודות שירות.

בכל הנוגע לסוגיית הקלון: לגשתי עבירה של הפרת צו שיפוטי, לרבות עבירה של נהיגה בזמן פסילה, היא עבירה שהקלון מובנה בה וחלק בלתי נפרד מהמעשה. הדבר נכון במיוחד כאשר העומד לדין הוא איש ציבור ונבחר ציבור. כבר נפסק כי מהותו של "הקלון" צריכה להיגזר מדרישותיה של חברה נאוראה באשר לנושאי משרות ציבוריות [בג"ץ 251/88 **ווג'ה עודה נ' טלאל ראבי ראש המועצה המקומית ג'לגוליה**, פ"ד מב(4) 837]. נקודת החיתוך בין העבירות השונות והגדרת הקלון נעשית על-פי אמת מידת שהיא במהלך מוסרית [בג"ץ 184/73 **חוידיפי נ' עמר ואח'**, פ"ד צ(2) 750, 746]. מרכז הכוח של ההכרעה בסוגיות הטלת הקלון אינו טמון ביסודות הפורמלאים של העבירה אלא בנסיבות בהן נבעה העבירה [בג"ץ 178/81 **ג'אפר נ' עודה ואח'**, פ"ד לו (1) 40; ר' גביזון, "UBEIRA SHISH UMA KALON CAPOSL LECOHONA ZIBORIYIT" **משפטים א** (תשכ"ט) 168, 176]. המושג ה"קלון" בדיון משקף התיחסות ערכית-מוסרית המצביע על דופי מוסרי חמורי הנלווה למעשה, בהקשרם של הדברים והמעשים [על"ע 11744/04 **עו"ד מאיר זיו נ' ועד מחוזי של לשכת עורכי הדין**, (8.8.05); עש"מ 4123/95 **אור נ' מדינת ישראל**, פד"ו מט(5) 184, 189; בג"ץ 5853/07 **אמונה תנועת האישה הדתית לאומית ואח' נ' ראש הממשלה מר אהוד אולמרט ואח'**, פ"ד סב(3)]. [445]

תפקיד ציבורי רם אינו יכול לשמש מגן מפני הרשות והטלת קלון. אדם הנבחר על ידי הציבור והממלא תפקיד ציבורי לוחך על עצמו את התחיבות לנוהג, בראש ובראשונה בעצמו, בהקפדה יתרה. משכך וביצע ביודען ובכוונה עבריה, הרי שככלו יש במעשה כפל חומרה בהיבט הציבורי והמוסרי, גם אם אין בכך כפל חומרה בהיבט המשפט/הפלילי הצר. כפל חומרה זה מוביל אל המסקנה כי במעשה מסווג זה שביצע הנאשם, בנסיבות שביצע את העבירה, דבק הקלון. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בג"ץ 13/614 **חמוד נגד י"ר ועדת הבחירות המרכזית** (14.10.2013) וצוטטו בפסק דין של חברי, סגן הנשיא השופט אליקים [ראו עוד: עפ"א (ח') 17-02-20258 **מדינת ישראל נ' מישע עמר** (3.5.2017) והאסמכתאות שם]. הימנעות מהקביעה כי במעשה עבירה דבק קלון בהנחה כי אדם הוא ממלא תפקיד ציבורי או עומד ערבית בחירה לתקן סותרת את התכליות הציבורית שבקביעת הקלון שהוא, בין היתר, הגנה על השירות הציבורי מפני биוצע עבירות במסגרת וע"י נבחר ציבור ומלאי תפקידים בכירים.

אשר על כן, ובנסיבות המקרה, סבור אני כי במעשה של הנאשם דבק הקלון.

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**

החליט פה אחד לקבל את הערעור ולהורות כדלקמן:

עונש המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בתיק 17-3-5839 יונש של שלישי (3) חודשים יופעל.

בגין העבירות שביהם הורשע הנאשם בתיק פל"א 12805-12-17 יגזר על הנאשם עונש של שני (2) חודשים מאסר.

עונש המאסר המותנה שהופעל ירצה במצטבר לעונש המאסר שנגזר. סה"כ ירצה הנאשם חמישה (5) חודשים מאסר.

בנוספּ נגזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך ששה (6) חודשים והתנאי הוא שה הנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים עבירה של נהייה בזמן פסילה וירשע בגינה.

יתר חלקו גזר הדין שהוטל בבית משפט קמא יעדמו בעינם למעט צו השיל"צ אשר יבוטל.

בהתאם להחלטת בית המשפט נבחנה אפשרות העיסוק nomine בעבודות שירות הגיש חוות דעת וקבע כי ניתן למשיב לרצות את nomine את עונש המאסר בעבודות שירות. עוד הציע nomine על עבודות השירות כי הנאשם ירצה את מאסרו בעבודות שירות במועצת הפועלים בכרמיאל. כפי שצווין בפתח פסק דיןנו, לצדדים ניתנה הזכות לטעון לעניין המלצה nomine על עבודות השירות והצדדים בחרו שלא למשש את זכותם לטעון. בהתאם, אנו מורים כי הנאשם ירצה את עבודות השירות בהתאם למפורט בחוות דעתו של nomine על עבודות השירות. הנאשם יתייצב לריצויו עבודות השירות ביום 18.12.6 עד השעה 9:00 במפקדת עבודות השירות, ביום"ר עמקים המציג במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099.

הודיע למשיב כי אם יפר את הוראות nomine על עבודות השירות /או מי מטעמו וכן אם יבצע עבירה נוספת בתקופת ריצויו עבודות השירות כי אז ניתן יהיה לשקל את הפקעת עבודות השירות באופן שבו יהיה על הנאשם לרצות את יתרת מאסרו במתוך קליה.

בכל הנוגע לסוגית הקלון: הוחלט ברוב דעתו הנשייא שפירה והשופט קוטון כי במקרה זה יש לקבוע כי בנסיבות של הנאשם דבק הקלון. סגן הנשייא השופט אליקים קבע גם הוא כי התנהגות זו של הנאשם היא התנהגות פסולת המצביבה על רמה מוסרית נמוכה ו מבחינה עקרונית, במקרים המתאים, מכך הטלית קלון. עם זאת קבע השופט אליקים, בדעת מיעוט, כי בנסיבות ההתקינות כפי שהתנהלה בבית משפט קמא אין מקום, במקרה זה, להטיל על הנאשם קלון.

המצוירות תשלח עותק מפסק הדין ל nomine על עבודות השירות וכן לשירות המבחן לעניין ביטול צו השיל"צ.

ניתן היום, ט"ז ט"ז חשוון תשע"ט, 25 אוקטובר 2018, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

